

Переклади

Генріх Гейне

КНИГА ПІСЕНЬ

Переклад Катерини та Ольги Ніколенко

Поети багатьох творчих поколінь прагнули наблизити німецького майстра слова до українського читача. Але і сьогодні залишається великий простір для перекладацтва, для пошуку нових значеннєвих і ритмічних відтінків в україномовній адаптації Г. Гейне. Так, учениця 11 класу Полтавського міського багатопрофільного ліцею № 1 імені І. П. Котляревського Катерина Ніколенко (переможець усеукраїнських олімпіад із німецької мови 2013–2014 років і всеукраїнських конкурсів наукових робіт МАН 2012–2014 років) та її мати – доктор філологічних наук,

Історія перекладу «Книги пісень» Генріха Гейне в Україні доволі тривала. Знайомство вітчизняних читачів із лірикою митця розпочалося 1892 року, коли у Львові вийшли дві його ранні збірки. У перекладах Лесі Українки та М. Ставицького було видано тоді вибране з «Книги пісень», а в перекладах І. Франка – «Вибір поезії». Наприкінці ХІХ ст. лірику Г. Гейне перекладали П. Куліш, М. Вороний, М. Коцюбинський, П. Грабовський, К. Білиловський, а на початку ХХ ст. – Б. Грінченко, А. Кримський, Панас Мирний, Л. Старицька-Черняхівська та ін. У 1930-х роках Д. Загул видав 4-томник «Вибраних творів» Г. Гейне. Окремі поезії й цикли відтворювали українською мовою М. Рильський, П. Тичина, В. Сосяра, А. Малишко, М. Бажан, Н. Забіла, П. Усенко, А. Дмитерко, С. Голованівський, І. Муратов, М. Пригара та ін. Найбільше ж українських перекладів із Г. Гейне належать Л. Первомайському.

професор, завідувач кафедри світової літератури Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка Ольга Ніколенко здійснили переклад низки творів із «Книги пісень» Г. Гейне, які досі не мали україномовної версії. Сподіваємося, читачі відкриють для себе нові грані художнього світу німецького романтика.

Крістіан Йоганн Генріх ГЕЙНЕ – один із найвизначніших німецьких поетів і журналістів ХІХ ст. Народився 13 грудня 1797 року в м. Дюссельдорфі у єврейській купецькій родині. Закінчив місцевий ліцей (1812), цікавився банківською справою, комерцією. Вивчав юридичні науки, філософію, літературу в Боннському, Геттінгенському, Берлінському університетах, 1825 року захистив дисертацію на ступінь доктора права.

У юнацтві захопився поетичною творчістю, 1817 року вперше опублікувався з добіркою лірики в журналі «Гамбурзький страж». Пізніше багато подорожував, відвідуючи Англію, Італію, враження від побаченого нотував як «подорожні картини» (нафиси), але отри-

мував натхнення і для віршів. 1827 року публікує першу збірку «Книга пісень», яка за життя письменника 13 разів перевидавалася, перекладалася різними мовами, багато віршів із неї поклали на музику Р. Шуман, Ф. Шуберт, Й. Брамс, П. Чайковський, Р. Штраус, Е. Гріг та інші.

14 травня 1831 року письменник оселяється в революційному Парижі, де мешкає до кінця життя. До Німеччини, яка погрожувала йому арештом за гострі політичні твори, навідувався лише двічі. У Франції вийшли друком його поема «Німеччина. Зимова казка» (1844), вірш «Силезькі ткачі» (1844), поетична збірка «Роман-

цери» (1851). Наприкінці 1840-х років митець важко захворів, надалі постійно був прикутий до ліжка – в «матрацній могилі». А втім, наскільки міг, віддавався інтелектуальному збагаченню і творчості. Помер 17 лютого 1856 року в Парижі, похований на пагорбі Монмартр.

Твори Г. Гейне перекладені найбільшою кількістю іноземних мов за всю історію літератури Німеччини. Ім'я письменника носить Дюссельдорфський університет, йому поставлено чимало пам'ятників, засновано дві іменні літературні премії.

JUNGE LEIDEN TRAUMBILDER

IX

Ich lag und schlief, und schlief recht mild,
Verscheucht war Gram und Leid;
Da kam zu mir ein Traumgebild,
Die allerschönste Maid.

Sie war wie Marmelstein so bleich,
Und heimlich wunderbar;
Im Auge schwamm es perlengleich,
Gar seltsam wallt' ihr Haar.

Und leise, leise sich bewegt
Die marmorblasse Maid,
Und an mein Herz sich niederlegt
Die marmorblasse Maid.

Wie bebt und pocht vor Weh und Lust
Mein Herz, und brennet heiß!
Nicht bebt, nicht pocht der Schönen Brust,
Die ist so kalt wie Eis.

„Nicht bebt, nicht pocht wohl meine Brust,
Die ist wie Eis so kalt;
Doch kenn auch ich der Liebe Lust,
Der Liebe Allgewalt.

Mir blüht kein Rot auf Mund und Wang,
Mein Herz durchströmt kein Blut;
Doch sträube dich nicht schauernd bang,
Ich bin dir hold und gut”.

Und wilder noch umschlang sie mich,
Und tat mir fast ein Leid;
Da kräht der Hahn – und stumm entwich
Die marmorblasse Maid.

СТРАЖДАННЯ ЮНОСТІ ОБРАЗИ СНІВ

IX

Я ліг, заснув і добре спав,
Занурившись у мрії,
І образ дівчини плекав –
Мого життя надію.

Бліда, як мармур чи як тінь,
Прекрасна, ніжна, млосна,
В її зіницях – блиск перлин,
Як водоспад – волосся.

І тихо рухалась вві сні
Та мармурова панна...
О, як хотілося мені,
Щоб в серці зникла рана!

Як серце болісно тремтить,
Радіє й палко б'ється!
Та груди дівчини – як сніг,
Вона і не здригнеться.

«Хоч я холодна, наче лід, –
Заговорила панна, –
Але я прагну, як і ти,
І щастя, і кохання.

Хоч на моїх блідих щоках
Не бачиш ти рум'янцю,
Я буду вірною в віках,
Мене ти не лякайся...»

Зоря на небі зайнялась,
І сонце встало рано.
Із криком півня щезла враз
Та мармурова панна.

LIEDER

IX

Mit Rosen, Zypressen und Flittergold
Möchte ich verziern, lieblich und hold,
Dies Buch wie einen Totenschrein,
Und sargen meine Lieder hinein.

O könnt ich die Liebe sargen hinzu!
Am Grabe der Liebe wächst Blümlein der Ruh,
Da blüht es hervor, da pflückt man es ab –
Doch mir blühts nur, wenn ich selber im Grab.

Hier sind nun die Lieder, die einst so wild,
Wie ein Lavastrom, der dem Ätna entquillt,
Hervorgestürzt aus dem tiefsten Gemüt,
Und rings viel blitzende Funken versprüht!

Nun liegen sie stumm und Toten gleich,
Nun starren sie kalt und nebelbleich.
Doch aufs neu die alte Glut sie belebt,
Wenn der Liebe Geist einst über sie schwebt.

Und es wird mir im Herzen viel Ahnung laut:
Der Liebe Geist einst über sie taut;
Einst kommt dies Buch in deine Hand,
Du süßes Lieb im fernen Land.

Dann löst sich des Liedes Zauberbahn,
Die blassen Buchstaben schaun dich an,
Sie schauen dir flehend ins schöne Aug,
Und flüstern mit Wehmut und Liebeshauch.

ПІСНІ

IX

Гіллям кипарисів і цвітом троянд
Прикрашу я книжку – душі діамант:
Вона, наче скринька, у дні навісні
Приховує глибоко милі пісні.

В могилу кохання печаль принесу,
Згадавши про дивну і чисту красу,
І цвіт забуття я із часом знайду –
Побачу його, як в могилу зйду.

Раніше пісні мої чулися скрізь,
Лилися, як лава із Етни колись,
Як сяючі іскри із диких глибин,
Вони виривались й зникали, мов дим.

Тепер вони мертві, холодні, німі,
Бліді, як туман, як затьмарені дні,
Та полум'я давнє прокинеться вмить,
Коли дух кохання у небо злетить.

Не згасне, не щезне поета любов!
Живий дух кохання прокинеться знов,
Коли моя люба в далеких краях
Триматиме книжку в тендітних руках.

І чари пісенні тоді оживуть,
І ніжністю букви тебе огорнуть,
У вічі поглянуть в любовній журбі,
І вірші мої прошепочуть тобі.

ROMANZEN

I

DER TRAUIGE

Allen tut es weh im Herzen,
Die den bleichen Knaben sehn,
Dem die Leiden, dem die Schmerzen
Aufs Gesicht geschrieben stehn.

Mitleidvolle Lüfte fächeln
Kühlung seiner heißen Stirn;
Labung möchte ins Herz ihm lächeln
Manche sonst so spröde Dirn.

Aus dem wilden Lärm der Städter
Flüchtet er sich nach dem Wald.
Lustig rauschen dort die Blätter,
Lustger Vogelsang erschallt.

Doch der Sang verstummet balde,
Traurig rauschet Baum und Blatt,
Wenn der Traurige dem Walde
Langsam sich genähert hat.

РОМАНСИ

I

СУМНИЙ

Як щемить від болю серце
У блідого юнака,
Він ніколи не сміється,
І тремтить його рука.

Вітерець холодний з гаю
Лоб гарячий освіжить,
Хлопця панночка вітає,
Усміхнувшись мимохідь.

Він іде далеко з міста
У зелений світ лісів,
Де шумить веселе листя
І луна пташиний спів.

Та коли він там гуляє
З горем болісним своїм,

Вся природа завмирає
І сумує разом з ним.

XI

DIE MINNESÄNGER

Zu dem Wettgesange schreiten
Minnesänger jetzt herbei;
Ei, das gibt ein seltsam Streiten,
Ein gar seltsames Turnei!

Phantasie, die schäumend wilde,
Ist des Minnesängers Pferd,
Und die Kunst dient ihm zum Schilde,
Und das Wort, das ist sein Schwert.

Hübsche Damen schauen munter
Vom betepichten Balkon,
Doch die rechte ist nicht drunter
Mit der rechten Lorbeerkron.

Andre Leute, wenn sie springen
In die Schranken, sind gesund;
Doch wir Minnesänger bringen
Dort schon mit die Todeswund.

Und wem dort am besten dringet
Liederblut aus Herzensgrund,
Der ist Sieger, der erringet
Bestes Lob aus schönstem Mund.

XI

МІННЕЗІНГЕРИ

Міннезінгери крокують,
Щоб на творчий стати герць;
Лиш турнір усе з'ясує,
Хто найкращий з них співець.

Як фантазія несеться
Диким вогняним конем!
Щит поета – це мистецтво,
Слово є його мечем.

На балконі дами встали,
Як троянди, у рядок,
А одна із них тримає
Переможцеві вінок.

Лицар легко подолає
Перепони сам на сам,
Та поет завжди страждає
Від своїх душевних ран.

І співець, хто краще зможе
Вилить з серця пісню-кров,

Той всіх інших переможе
І зірве із вуст любов!

LYRISCHES INTERMEZZO

XLIII

Aus alten Märchen winkt es
Hervor mit weißer Hand,
Da singt es und da klingt es
Von einem Zauberland:

Wo große Blumen schmachten
Im goldnen Abendlicht,
Und zärtlich sich betrachten
Mit bräutlichem Gesicht; –

Wo alle Bäume sprechen
Und singen, wie ein Chor,
Und laute Quellen brechen
Wie Tanzmusik hervor; –

Und Liebesweisen tönen,
Wie du sie nie gehört,
Bis wundersüßes Sehnen
Dich wundersüß betört!

Ach, könnt ich dorthin kommen,
Und dort mein Herz erfreun,
Und aller Qual entnommen,
Und frei und selig sein!

Ach! jenes Land der Wonne,
Das seh ich oft im Traum;
Doch kommt die Morgensonne,
Zerfließt's wie eitel Schaum.

ЛІРИЧНЕ ІНТЕРМЕЦЦО

XLIII

Забута казка лине
З моїх минулих днів
Про чарівну країну
З дивами серед див.

Там є великі квіти,
Що ніжно обнялись,
І в золотому світлі
Їх погляди злились.

Дерева розмовляють,
Співають в унісон,
А голосні джерела
Дають танечний фон.

Любовна пісня летіє,
Народжена вві сні,
Прекрасна туга серця
Відлунює в мені.

Якби я міг там бути,
Радіти, як колись,
Полишити всі муки,
Звільнитися від сліз.

Я бачу ту країну
І чую дивний спів,
Та коли сонце стріну,
Щезає піна снів.

XLIV

Ich hab dich geliebet und liebe dich noch!
Und fiele die Welt zusammen,
Aus ihren Trümmern stiegen doch
Hervor meiner Liebe Flammen.

XLIV

Тебе я кохав і кохаю без меж,
І весь світ якщо здригнеться,
Кохання моє, наче сотні пожеж,
З руїн до небес здійметься.

DIE HEIMKERN

VIII

Du schönes Fischer mädchen,
Triebe den Kahn ans Land;
Komm zu mir und setze dich nieder,
Wir kosen Hand in Hand.

Leg an mein Herz dein Köpfchen,
Und fürchte dich nicht zu sehr,
Vertraust du dich doch sorglos
Täglich dem wilden Meer.

Mein Herz gleicht ganz dem Meere,
Hat Sturm und Ebb und Flut,
Und manche schöne Perle
In seiner Tiefe ruht.

ЗНОВУ НА БАТЬКІВЩИНІ

VIII

О, чарівна рибалко,
Пливи мерщій сюди!
Обнімемося палко
У двох біля води.

Не бійся прихилитись
До серденька мого –

Ти ж моря не боїшся
Буремного свого.

Моя душа – як море,
Там хвилі є смутні,
Припливи щастя й горя
І перли в глибині.

X

Der Wind zieht seine Hosen an,
Die weißen Wasserhosen!
Er peitscht die Wellen, so stark er kann
Die heulen und brausen und tosen.

Aus dunkler Höh, mit wilder Macht,
Die Regengüsse träufen;
Es ist, als wollt die alte Nacht
Das alte Meer ersäufen.

An den Mastbaum klammert die Möwe sich
Mit heiserem Schrillen und Schreien;
Sie flattert und will gar ängstiglich
Ein Unglück prophezeien.

X

В легкому білому вбранні
Гуляє вітер в морі
І хвилі темні й навісні
Ганяє на просторі.

І дика злива почалась
З похмурої блакиті,
Ніч захопити все взялась
І море затопити.

На мачті чайка тріпотить,
А скрізь усе бушує,
Її хрипкий тривожний крик
Якусь біду віщує.

XI

Der Sturm spielt auf zum Tanze,
Er pfeift und saust und brüllt;
Heisa! wie springt das Schiffelein!
Die Nacht ist lustig und wild.

Ein lebendes Wassergebirge
Bildet die tosende See;
Hier gähnt ein schwarzer Abgrund,
Dort türmt es sich weiß in die Höh.

Ein Fluchen, Erbrechen und Beten
Schallt aus der Kajüte heraus;
Ich halte mich fest am Mastbaum
Und wünsche: wär ich zu Haus.

XI

У танці шаленому буря кружляє,
Гукає й свистить, як сич,
Над хвилями високо човен стрибає.
Весела і дика ніч!

А море гуркоче і створює гори
Із піни, піску й води,
То буйні фонтани, то темні звори,
То білий потік біди.

З каюти лунають прокляття й молитва –
Я поки що тут не один;
Тримаюсь за мачту, що гнеться від вітру,
І мрію про милий дім.

XVIII

So wandl ich wieder den alten Weg,
Die wohlbekannten Gassen;
Ich komme vor meiner Liebsten Haus,
Das steht so leer und verlassen.

Die Straßen sind doch gar zu eng!
Das Pflaster ist unerträglich!
Die Häuser fallen mir auf den Kopf,
Ich eile soviel wie möglich!

XVIII

Я шляхом старим буду знову ходить
По вулицях міста німого,
Коханої дім, наче мертвий, стоїть,
Бо в ньому немає нікого.

А площі тісні, тротуари гудуть,
І зникли кудись перехожі;
Будівлі мене ніби душать і б'ють,
Та я все їду, поки можу!

XXI

Wie kannst du ruhig schlafen,
Und weißt, ich lebe noch?
Der alte Zorn kommt wieder,
Und dann zerbrech ich mein Joch.

Kennst du das alte Liedchen:
Wie einst ein toter Knab
Um Mitternacht die Geliebte
Zu sich geholt ins Grab?

Glaub mir, du wunderschönes,
Du wunderholdes Kind,
Ich lebe und bin noch stärker
Als alle Toten sind!

XXI

Як можеш ти ще спати,
Коли я ледь живу?
У розпачі від втрати
Кайдани розірву!

Ти чула пісню дивну,
Як хлопець помирав
І в темряву могильну
Кохану забирав?

Повір мені, дитино,
В полоні давніх снів
Я ще живу невпинно,
Сильніший за мерців!

XXII

Die Jungfrau schläft in der Kammer,
Der Mond schaut zitternd hinein;
Da draußen singt es und klingt es,
Wie Walzermelodein.

Ich will mal schaun aus dem Fenster,
Wer drunten stört meine Ruh.
Da steht ein Totengerippe,
Und fiedelt und singt dazu:

„Hast einst mir den Tanz versprochen,
Und hast gebrochen dein Wort,
Und heut ist Ball auf dem Kirchhof,
Komm mit, wir tanzen dort”.

Die Jungfrau ergreift es gewaltig,
Es lockt sie hervor aus dem Haus;
Sie folgt dem Gerippe, das singend
Und fiedelnd schreitet voraus.

Es fiedelt und tänzelt und hüpfet,
Und klappert mit seinem Gebein,
Und nickt und nickt mit dem Schädel
Unheimlich im Mondenschein.

XXII

Дівчинонька спить у кімнатці,
А місяць в вікно зазира,
Деся чути мелодію вальсу –
У ньому любов і жура.

Хто ж серденько милої крає?
Хто спати вночі не дає?
То привид на скрипочці грає,
Співаючи тихо своє:

«Ти слово дала танцювати,
А потім забрала його.
Сьогодні на цвинтарі свято,
Де слова згадаєш свого...»

Зворушена дівчина встала,
А мрець біля дому чекав...
І скрипка так весело грала,
І привид так ніжно співав!

Сподобатись він намагався,
І дівчина рушить за ним,
А він їй зловісно сміявся
У місячним світлі сумнім.

XXVI

Mir träumte: traurig schaute der Mond,
Und traurig schienen die Sterne;
Es trug mich zur Stadt, wo Liebchen wohnt,
Viel hundert Meilen ferne.

Es hat mich zu ihrem Hause geführt,
Ich küßte die Steine der Treppe,
Die oft ihr kleiner Fuß berührt
Und ihres Kleides Schleppe.

Die Nacht war lang, die Nacht war kalt,
Es waren so kalt die Steine;
Es lugt aus dem Fenster die blasse Gestalt,
Beleuchtet vom Mondenscheine.

XXVI

Я сплю й бачу сон: ніби місяць блідий
Танцює з сумними зірками,
І думка несе мене в місто надій,
Де мила живе за морями.

Будинок її я недовго шукав –
Його з багатьох упізнаю;
Я сходи його кам'яні цілував,
Що ніжку і шлейф пам'ятають.

А ніч була довга й гірка, як полин,
Повітря холодне і млисте...
В вікні промайнула якась темна тінь
У місячним сяйві перлистім.

XXIX

Das ist ein schlechtes Wetter,
Es regnet und stürmt und schneit;
Ich sitze am Fenster und schaue
Hinaus in die Dunkelheit.

Da schimmert ein einsames Lichtchen,
Das wandelt langsam fort;

Ein Mütterchen mit dem Laternchen
Wankt über die Straße dort.

Ich glaube, Mehl und Eier
Und Butter kaufte sie ein;
Sie will einen Kuchen backen
Fürs große Tochterlein.

Die liegt zu Haus im Lehnstuhl,
Und blinzelt schläfrig ins Licht;
Die goldenen Locken wallen
Über das süße Gesicht.

XXIX

Негода гуде серед вулиць
І сніг із дощем наганя,
А я у віконце дивлюся,
Як темрява все поглина.

Здаля наближається світло
Повільно і тихо, як птах,
То мати, огорнена вітром,
З ліхтариком йде у руках.

Десь яйця і масло купила,
І борошно біле, як сніг,
Вона своїй донечці милій
Спече дуже добрий пиріг.

А дівчина в кріслі дримає,
Занурившись в мрії свої,
І кучері золотом сяють
Над личком солодким її.

XXX

Man glaubt, daß ich mich gräme
In bitterm Liebesleid,
Und endlich glaub ich es selber,
So gut wie andre Leut.

Du Kleine mit großen Augen,
Ich hab es dir immer gesagt,
Daß ich dich unsäglich liebe,
Daß Liebe mein Herz zernagt.

Doch nur in einsamer Kammer
Sprach ich auf solche Art,
Und ach! ich hab immer geschwiegen
In deiner Gegenwart.

Da gab es böse Engel,
Die hielten mir zu den Mund,
Und ach! durch böse Engel
Bin ich so elend jetzund.

XXX

Всі бачать мій сум і напругу,
Гірку і солодку журбу,
Як я помираю від туги
І місця собі не знайду.

Маленька і лагідна панно!
В очах я твоїх потонув!
Кохаю тебе неказанно,
З коханням навіки б заснув.

Я так говорю від розпуки
В самотній кімнаті своїй,
А сам замовкаю у муках,
Як треба зізнатися їй.

Коли свою милу стрічаю,
Я мертвий і вічно німий.
Злі янголи рот закривають,
Тому я нещасний такий.

XLIX

Wenn ich auf dem Lager liege,
In Nacht und Kissen gehüllt,
So schwebt mir vor ein süßes,
Anmutig liebes Bild.

Wenn mir der stille Schlummer
Geschlossen die Augen kaum,
So schleicht das Bild sich leise
Hinein in meinen Traum.

Doch mit dem Traum des Morgens
Zerrinnt es nimmermehr;
Dann trag ich es im Herzen
Den ganzen Tag umher.

XLIX

Коли розправить крила
Над ліжком ніч надій,
Побачу образ милий
В серпанку давніх мрій.

Бере в полон дрімота,
Довкола вир видінь,
Кохана тиха постать
Заходить в сон, як тінь.

А вранці образ тане,
Немов далекий спів,
Та серце пам'ятає
Солодку казку снів.

XLVI

Herz, mein Herz, sei nicht beklommen,
Und ertrage dein Geschick,

Neuer Frühling gibt zurück,
Was der Winter dir genommen.

Und wieviel ist dir geblieben!
Und wie schön ist noch die Welt!
Und, mein Herz, was dir gefällt,
Alles, alles darfst du lieben!

XLVI

Серце! О, серце! Живи без печалі
І витримай все, що недоля дала,
Настане нова і чудова весна,
Віддасть тобі все, що зима відібрала.

О, як ще багато тобі залишилось!
Якою красою наповнений світ!
Живи і кохай, моє серце, без бід!
З усього радій, що тобі полюбилося!

XLVII

Du bist wie eine Blume,
So schön und hold und rein;
Ich schau dich an, und Wehmut
Schleicht mir ins Herz hinein.

Mir ist, als ob ich die Hände
Aufs Haupt dir legen sollt,
Betend, daß Gott dich erhalte
So rein und schön und hold.

XLVII

Твоя краса під небом
Неначе білий цвіт,
А подивлюсь на тебе –
У серці сум і гніт.

Я покладу долоні
На голову ясну
І помолюся Богу,
Щоб Він зберіг красу!

LI

Mag da draußen Schnee sich türmen,
Mag es hageln, mag es stürmen,
Klirrend mir ans Fenster schlagen,
Nimmer will ich mich beklagen,
Denn ich trage in der Brust
Liebchens Bild und Frühling Lust.

LI

Нехай сніги летять,
Хай буде дощ і град,
Хай буря у вікно –

Мені вже все одно!
У серці – ти сама
І радість весняна!

LX

Sie haben heut abend Gesellschaft,
Und das Haus ist lichterfüllt.
Dort oben am hellen Fenster
Bewegt sich ein Schattenbild.

Du schaust mich nicht, im Dunkeln
Steh ich hier unten allein;
Noch wen'ger kannst du schauen
In mein dunkles Herz hinein.

Mein dunkles Herze liebt dich,
Es liebt dich und es bricht,
Und bricht und zuckt und verblutet,
Aber du siehst es nicht.

LX

Збираються гості в обійстя,
А я все сумую один...
Вгорі у вікні променистім
Жіноча з'являється тінь.

У темряві ти не побачиш,
Як я без надії стою,
В задумі ти навіть не глянеш
На душу похмуру мою.

А серце так палко кохає,
Тремтить, розбивається знов,
Та мила моя і не знає
Про цю відчайдушну любов.

LXI

Ich wollt, meine Schmerzen ergössen
Sich all in ein einziges Wort,
Das gäb ich den lustigen Winden,
Die trügen es lustig fort.

Sie tragen zu dir, Geliebte,
Das schmerzerfüllte Wort;
Du hörst es zu jeder Stunde,
Du hörst es an jedem Ort.

Und hast du zum nächtlichen Schlummer
Geschlossen die Augen kaum,
So wird dich mein Wort verfolgen
Bis in den tiefsten Traum.

LXI

Хай болі мої всі полинуть
У слова приховану суть,
Вітри його вгору піднімуть
Й далеко його віднесуть.

І дійде те слово до тебе,
У ньому відгомін журби,
Ти скрізь його чутимеш з неба,
Воно буде жити завжди.

Коли ж тихо ніч підкрадеться,
Дрімоту відчуєш в очах,
І слово моє відгукнеться
В твоїх найпрекрасніших снах.

